

NEWSLETTER

2018.
juli

„SVE ŠTO POKLONIŠ JEDNOG DANA ĆE TE SIGURNO SRESTI.“

(RAMO HASTOR)

U subotu, 14. jula, u prostorijama ASA Prevent grupacije održan je sedmi po redu sastanak studenata stipendista Fondacije Hastor u 2018. godini. Uprkos činjenici da su studenti naviknuti na ovakve mjesečne sastanke, s obzirom na to da se isti održavaju već dugi niz godina, pa su uobičajeni, julski sastanak je zaista bio poseban. Naime, ovomjesečni sastanak u potpunosti je bio obilježen značajnim i velikim životnim postignućima, kako pojedinih stipendista, tako i ključne ličnosti Fondacije Hastor, osobe koja je zasigurno najvećim dijelom zaslužna za ono u šta je Fondacija evoluirala, te za sve ono što ona danas predstavlja, učitelja Rame Hastora.

Dakle, centralni segment proteklog sastanka posvećen je izdavanju knjige „Uči, piši...“, čiji je autor učitelj i volonter Fondacije Hastor, od samog njenog nastanka, pa sve do danas, Ramo Hastor. Prisutni stipendisti bili su vidno zatečeni i pozitivno iznenađeni ovim događajem, a prostorija je odisala atmosferom ispunjenom osjećajem ponosa, ali i divljenja. Nakon što je učitelj predstavio svoje ostvarenje, rekavši nekoliko riječi o nastanku knjige i primarnom cilju njenog izdavanja, te pročitavši prisutnima nekoliko njenih dijelova, uslijedili su komentari oduševljenih studenata. No, nije bilo teško uočiti to da je na stipendiste najjači utisak ipak ostavila učiteljeva rečenica: „Ovu knjigu posvećujem vama.“

Knjiga „Uči, piši.“ predstavlja svojevrsni mozaik nastao spajanjem isječaka iz učiteljevog života, djetinjstva, mladosti, odrastanja, te sazrijevanja, a pored toga, i emotivno svjedočenje o nastanku, te dugotrajnom i kompleksnom putu razvoja i progresu Fondacije Hastor. Dakle, ova knjiga, integrirajući i emotivnu i racionalnu dimenziju

života, na efektan način oslikava najznačajnije crte evolucije same Fondacije, koja je, zahvaljujući prvenstveno ovom čovjeku i mnogobrojnim drugim posvećenim volonterima, od prvobitnih tri stotine stipendista izrasla u jednu, zajedničkim zalaganjem i privrženošću povezanu porodicu, koja danas broji preko 1800 stipendista, a koji potječu iz 110 općina širom BiH.

Stipendisti su oduševljeno pitali učitelja gdje mogu pronaći knjigu kako bi je kupili i pročitali, na šta je učitelj Ramo odgovorio riječima: „Knjigu nisam pisao da na njoj zaradim novac. Pisao sam je kako bih iza sebe ostavio trag. Jedino ako je poklonim – tada je i imam. Sve što pokloniš jednog dana će te sigurno sresti!“

Iako još pod snažnim utiskom ovog značajnog događaja, kako za učitelja, tako i za cijelu Fondaciju, uključujući i njene stipendiste, prisutni su nastavili sa drugim segmentom sastanka koji je bio rezerviran za studentice Amilu Mekić i Belmu Gutlić. Ove stipendistkinje su skupa s mlađim stipendistima Fondacije u Holandiji provele 21 nezaboravan dan u sklopu projekta kojeg već dugi niz godina provodi Fondacija u saradnji s organizacijom Stichting Kinderhulp Bosnie. Amila i Belma su prisutnima prenijele svoja iskustva i utiske djece čije su pratiteljice bile. U sklopu ovog velikog projekta, na organizirano putovanje u Holandiju do sada je priliku imalo otići preko 1900 djece. Također, studentice Džulisa Otuzbir i Delila Veispahić ljetni semestar provele su u Portugalu i Poljskoj u okviru programa razmjene studenata ERASMUS, pa su i one svoje nezaboravno studentsko, ali i životno iskustvo podijelile s kolegama stipendistima opisivši i eventualne prepreke i predrasude na koje su

naišle pri samom odlasku, a koje su se na samom kraju pokazale potpuno neosnovanim, a program razmjene studenata sjajnim iskustvom.

No, ni tu nije bio kraj doživljajima i uspjesima stipendista. Naime, dvije studentice stipendistkinje Fondacije, Lejla Ramić i Anisa Ruhotina, izabrane su u nastavno zvanje asistenta na Pravnom fakultetu Univerziteta u Sarajevu. Lejla je odlučila svoje osjećaje i svoju dugogodišnju borbu i istrajnost prenijeti prisutnim stipendistima, te približiti im način na koji je uspjela ostvariti svoju težnju i san koji je imala još pri samom upisu na ovaj fakultet. Svojim primjerom, ove mlade uspješne djevojke pokazale su kako se za prave stvari i za vlastite snove uistinu vrijedi boriti, koliko god nam oni u izvjesnim trenucima djelovali kao daleki i nedostižni. Naš uspjeh je isključivo u našim rukama i jedini smo odgovorni za njega. Mi smo ti koji sebi postavljaju barijere i granice, ali i oni koji ih jakom željom i permanentnim i kontinuiranim radom i posvećenošću ruše.

Amina Vatreš

uči,
piši...

LJETNI RASPUST U HOLANDIJI

BELMA I TRIDESET OSAM PRŠTEĆIH ENERGIJA

Ljetni raspust u Holandiji projekat je koji već jedanaest godina zaredom provode Fondacija Hastor i holandska organizacija Pomoć djeci u Bosni i Hercegovini (Stichting Kinderhulp Bosnie). U okviru ovoga projekta svake godine, obično u mjesecu junu, četrdesetero djece iz Bosne i Hercegovine putuje u Holandiju na odmor u trajanju od tri sedmice. O izboru djece polaznika lično se brine učitelj Ramo Hastor, zajedno s predstavnicima pomenute holandske organizacije.

Početak prošloga mjeseca na ovo nezaboravno putovanje smo ispratili 38 djece uzrasta od 8 do 12 godina, odabranih s područja Sapne, Kalesije i Živinica, u pratnji dviju stipendistkinja naše fondacije, Belme Gutlić i Amile Mekić. Po dolasku u Holandiju pred djecu je postavljen jedini zahtjev koji su bili dužni ispoštovati, a to je zabaviti se do

mile volje, sklopiti što više prijateljstava i uživati u svakom provedenom trenutku. U skladu s ovim zahtjevom nastao je i plan aktivnosti, pa su tokom trosedmičnog boravka u Holandiji djeca, između ostalog, imala priliku posjetiti zabavne parkove, okušati se u igrama na sreću, jahati konje, uživati u pikniku i vožnji brodom, posjetiti Amsterdam, učestvovati u raznim tematskim radionicama, naučiti ponešto o zemlji u kojoj su boravili, njenoj kulturi, tradiciji i običajima. Kao i svake godine, u Bosnu i Hercegovinu su se vratili s torbama prepunim poklonima, ali i s mnogobrojnim utiscima.

Kako je ovogodišnji ljetni raspust protekao u očima pratitelja djece opisala nam je naša stipendistkinja **Belma Gutlić** te vam njene utiske prenosimo u cjelosti.

Fondacija Hastor svake godine u saradnji s holandskom organizacijom Kinderhulp Bosnie vodi projekat "Ljetni raspust u Holandiji". Odmah nakon što je izašao konkurs za prijavu, uveliko smo počele razmišljati o istoj, ne poznavajući se, nas dvije, sa dva različita kraja BiH. Po glavi se vrmaju razna odricanja, problemi s usklađivanjem obaveza na fakultetu, te se iz istog razloga mnogi plaše poslati motivaciono pismo na adresu Fondacije. No, to za Amilu i mene očito nije bio problem, jer bilo gdje, bilo kada, kasnije će biti teško "uloviti" ovakvu priliku. Nakon izvjesnog vremena i čekanja ishoda, učitelj Ramo i gđa. Amela Dedić su telefonskim pozivom unijeli mnogo radosti u taj dan. Amila i ja smo ovogodišnji lideri projekta "Ljetni raspust u Holandiji". Sve što se tih mjesec dana poslije čekalo jeste deveti juni (dan polaska). Amila je bila tu dan ranije i upoznala vodeće ljude ove naše izvanredne prilike, a ja sam prošla "autobusni pakao": Bihać – Sarajevo – Živnice. Mene su ružili jer kasnim. U Živnice sam stigla tačno u 9 sati, a riječi Petera Keemersa su bile:

- "I'm glad that you're on time, Belma".

- "Huh, dobro je. Smiješi se."

Prva sedmica je bila puna turbulencija, malenih 38 homesick-ova koji su prolijevali suze 24/7. Uz stalni utrošak snage pri objašnjavanju da će im ovo zasigurno biti jedan od najljepših odmora u životu, imale smo malo rezultata. Pustile smo vremenu da djeluje i, stvarno, nakon provedene prve sedmice u Holandiji, situacija je dobijala roze boju. Program je, uz našu neprekidnu pažnju, učinio svoje. Druženje, smijeh, nikad viđeno..., predstavljali su poseban užitak za mališane. Tako su se lijepo slagali - na početku. Uz još malo primjetnu dozu sramežljivosti, oklijevali su da naprave i najmanji problem, te smo uživali u svakom trenutku. Dan nam se pored programa (koji se provodio svakog drugog dana) sastojao iz posjeta, predviđenih za prvu

sedmicu, te smo tako nas dvije, dva ranoranioca, polahko udisale duh Holandije, nizijske zemlje, kako smo to mi na početku primijetile, zemlje "ležećih policajaca", koji su nas rado razdrmaivali na putu do odredišta, umjesto jutarnje kafe. Odlično organizovano! Najbolji način da se jedna zemlja upozna – njenim ljudima, njihovim domovima... Kasnije, u razgovoru s Amelom smo potvrdile pomišljeno: "Ovo su vam, djevojke, najdivniji Holanđani koje možete sresti."

- "Belma, ja bez matere ne mogu!", plačući će mali Dženan, prvoga dana našeg dolaska.

Nakon dva dana, zove mene Amila:

- "Dođi da čuješ nešto."

Dotrčah, misleći da se opet svađaju on i sestra mu, kad ono:

- "Amila, Allaha mi, ja ne idem nikud odavde."

Jako brzo smo utonule u holandsku svakodnevnicu, dvotočkaše, kućice od cigle, prostranstva... Nema Igmana, Bjelašnice, Trebevića, nema Osječenice, Oštrejla, Klekovače, nego polje i ravnicu čiji smo sada dio. Ali, život tamo nije ravna linija, u to smo se i uvjerile.

Odsjele smo u kući Petera van Laara, izuzetnog gospodina, i ne kažem to samo zbog jako, jako ukusnih večera koje nam je priređivao (možda malo), nego zbog jake volje za životom, nesebičnih, velikoljudskih, humanih djela, zbog humora i mladosti duha pored svih tih bezazlenih godina koje je negdje usput pokupio. Els je njegova bolja polovina i krasi ju iste osobine.

- "Amila, komšije će da nas biju zbog preglasnog rock n' roll-a."

(Amila pojačava muziku)

Opuštanja nakon napornog dana su predstavljala poseban užitak i ostavljale su prostora da se Amila i ja zbližimo, katkad utonemo u duge razgovore, neprimijetivši da učitelj Ramo još uvijek nije dobio svoj izvještaj. Ako odete, noć će pasti jako kasno. Zaspite ranije, jer vas sutra očekuje 38 malih prštećih energija koje samo čekaju da se emituju. Vaša pažnja će morati da bude podjednako raspoređena i bit ćete razapeti i davat ćete posljednji atom, ali ćete biti sretni jer ste dio nečega ovako divnog, a pogotovo sutra, kada na vas nahrli grupa tih istih mališana s iskrenom ljubavlju i širokim zagrljajima. Sav umor se oljušti i ponovno ste kao novi.

Zvat će vas jer ih je ujeo komarac. Kažit će se međusobno. Katkad će se i ozlijediti. Primjenjivat će frajerluk. Bit će luckasti, glasni, sasvim bezbrižni, oglušili od oduševljenja. Vi ćete često hladiti vodu i biti negativac, ali to neće umanjiti njihovu ljubav.

Prvu sedmicu smo podjetinjile, sasvim slučajno u velikoj mjeri. Day-off je dobro došao da se stabilizujemo i vratimo u dvadesete, ničim nego spremanjem ispita koji će uslijediti pri povratku. Za Ramazanski bajram nismo bile gdje i obično, s kim i obično, niti jele kao obično, pa je Amili sinulo da napravi pitu krompirušu, pitu čiji miris kao da godinama nismo osjetile. Dugo smo iščekivali tu večeru, a nakon nje Amila je odmah mogla da se uda. Dječica, tog dana, tužnija no ikad.

Nedugo zatim, pozdravile smo se sa svojom kućicom u idiličnom seocetu, ne znajući šta nas očekuje dalje. Voljele bismo da smo mogle skratiti krila tog sedmici.

S Amelom sam do tada porazgovarala jednom, šturo razmijenivši nekoliko riječi i tada sam saznala da smo njeni gosti druge sedmice našeg boravka. U nedjelju uvečer došla je po Amilu i mene sa svojom prelijepom kćerkicom Selmom. Prvi susret je

obećavao, ali nimalo koliko smo doživjele. Teško je ovu sedmicu smjestiti u ovu priču jer će otići u nedogled, pa ćete se strpjeti do kraja.

Amela - žena koja zna tajni recept za sreću. Dani su odzvanjali gromkim smijehom. Ta porodična četvorka s Amelom, Mikijem, Selmom i Adinom je tim koji nosi titulu najboljih organizatora zabave na svijetu. Odat ću priznanje, bilo je jako teško razdvojiti se od njih, isplivati iz ljepote življenja čijim smo talasima pustile da nas nose.

Na početku, pri dolasku u Holandiju, Amila i ja smo dobile mobilni telefon, na kojem smo prve sedmice zabilježile mnoštvo poziva i riješenih situacija, pa sada nećemo kriti oduševljenje što nam ove druge sedmice skoro nije ni trebao. Slobodno vrijeme smo pretvarale u slatke prezauzetosti, šopingom, noćnim životom (ovim poljem više ja, nego Amila), smiješnim situacijama snalaženja Bosanaca u velikom gradu na zapadu Evrope, saznavanjem kulturno-historijskih važnosti itd.

O da, brod.

- "Pazite li ih?"

- "Pokušavamo."

- "Posvuda su", kapetan će meni (trenutak kada čekate da vam neko kaže da će doručak za 10 minuta, da skupite svu dječicu, jer nismo poznavale drugi način, a jesti bi mogli uvijek, a kako i ne kada nemaju mira).

Postojali su dani kada morate razmišljati za 38 malih nestašnih bića, poput dana kada smo se vozili brodom, kada vas obuzima strah od silne odgovornosti i kada je potrebno da pustite bosansku muziku jer je to za našu grupu bio najbolji mamac. Mala raja je energična, raspoložena, uvijek za pjesmu i igru, tipično naški. Pobjegli smo iz BiH, ali mentalitet je kao sjena, a rasipao se uveliko na plesnom podiju tog dana.

Mene je zanimala umjetnost, muzeji, velika zdanja, a Amila se radovala novim tehnologijama u oblasti njenog zvanja, prirodi, svemu onom živućem. Uklapale smo svoje različitosti, radoznalo kopajući po interesovanjima ove druge.

- "Danas ti Amila uživaš vratolomije u vodenom parku, e sutra ćemo u muzej!"

Ne pričam puno o djeci. Djeca su bila sretna, a to je ono što nam se nalazilo na cilju. Brzo smo došle do istog. Naravno, nije sve uvijek bilo nesmetano, ton se podizao i spuštao, situacije krivile i ispravljale. Efteling može poslužiti kao vjerodostojan primjer. Zamislite te male vragolane u rollercoasterima, brojnim drugim zastrašujućim atrakcijama, taj adrenalin, te pobjede svih strahova, taj jako dug dan. Dan velikog iskušenja za Amilu i mene, ali saberite sve i oduzmite, dobit ćete jednakost nesvakidašnje zabave.

Tada smo već otišle u Christinin mali raj, treću sedmicu naše velike avanture.

Amsteeerdaaam! Kakvog li ushićenja, kakve li dragosti kada smo saznale da idemo čuti kako kuca srce zemlje s kojom smo postale bliske. Kruz s vodičem, Madame Tussauds, Van Goghov muzej, šetnja ulicom najskupljih svjetskih marki, sva jedna historija u zjenici oka... Christine i njenom mužu možemo zahvaliti na ispunjenju snova. Volendam, gradić koji je objedinio tradiciju Holandije, tu, tik pored mora, je bio naša sljedeća destinacija.

Bližio se kraj. Pretposljednju noć, sa zadatkom da svi pripreme neku tačku i prezentuju istu na završnom ceremonijalu, smo imali lijepe trenutke, ne tako energične kao na početku, jer uvijek je malo tužno kada nečemu dolazi kraj. Amila i ja smo plesale specijalni tradicionalni holandski ples u drvenim klompama, rađenim za nas dvije, krajnje neprofesionalno, čekajući paradajz na bini. U jednom momentu,

Peter i Peter, dolaze odjeveni u dame, što je i najprivlačniji trenutak za sve one koji bi htjeli biti dio ovoga projekta, nadamo se u sljedećoj godini (da ništa ne vidite, a da vidite njih, bilo bi vam sasvim dovoljno).

Suze i zagrljaji. Velike i pretrpane torbe. Djeca, koliko tužna - toliko i sretna. Stigao je autobus. Stigao je kraj.

Belma Gutlić

Srebrenički stipendisti u posjeti Sarajevu

U okviru redovnih volonterskih aktivnosti, stipendisti Fondacije Hastor iz Srebrenice organizovali su posjetu Sarajevu, namijenjenu srebreničkim srednjoškolcima i studentima. Sudionici ove posjete obišli su sarajevske znamenitosti, te nekoliko kulturnih događaja edukativnog karaktera. Stipendisti su najprije posjetili Gradsku Vijećnicu, gdje su imali priliku vidjeti dvije izložbe fotografija.

Prva izložba pod nazivom „Na marginama“ posvećena je životu romske populacije u BiH i brojnim predrasudama s kojima se najveća nacionalna manjina suočava u bosanskohercegovačkom društvu, dok druga izložba, „Sjena sjećanja“, svjetski poznatog fotoreportera Rona Haviva, sadrži nikad objavljene ili rijetko viđene fotografije koje svjedoče o tragičnim događajima iz proteklog rata u BiH.

„Posjetu Vijećnici iskoristili smo da se upoznamo s bogatom kulturnom, historijskom i arhitektonskom zaostavštinom u Sarajevu. Na sarajevskim ulicama oživjeli smo priču o Inat kući, o Sebilju, Žutoj tabiji, starogradskom jezgri – Baščaršiji, starim trgovcima, dućanima i nekadašnjim krčmama. Neki su uz pomoć

žičare obuhvatili Sarajevo nevjerovatnim pogledom s Trebevića. Jedinstven doživljaj bio je dijeliti prostor i vrijeme sa ljudima, radoznalim, razdraganim, ljubaznim, dobronamjernim i u svim njihovim različitostima posebnim. Uzimajući sve u obzir, ono što smo dobili posjetom Sarajevu neprocjenjivo je u spoznaji vrijednosti zajedništva i građenju međusobnih odnosa, u stvaranju neraskidivih veza među nama. Važno nam je zbog svega što ćemo sa sobom ponijeti u Srebrenicu. Mislimo o tome, neizmjereno zahvalni ljudima koji nas razumiju, podržavaju i koji doprinose dobru“, poruka je naših stipendista iz Srebrenice.

PORODICA FONDACIJE HASTOR BOGATIJA ZA DOKTORA MEDICINE!

Armina Đugum, studentica Medicinskog fakulteta i dugogodišnja stipendistkinja Fondacije Hastor, prošloga mjeseca zvanično je stekla titulu doktora medicine! Naime, naša Armina je 18. jula u velikoj sali Katedre za farmakologiju na Medicinskom fakultetu u Sarajevu uspješno odbranila diplomski rad na temu "Razvoj srca i klinički značaj najčešćih razvojnih anomalija". Pored komisije, odbrani rada prisustvovali su Arminini roditelji, veliki broj rodbine, kolega i kolegica, kao i predstavnici Fondacije Hastor.

Izuzetno smo ponosni na našu Arminu i želimo joj puno uspjeha u njenoj profesionalnoj karijeri, a uzimajući u obzir da je Armina u našoj Fondaciji poznata kao izuzetno odgovorna stipendistkinja, ne sumnjamo da će biti odlična doktorica!

SAVJETUJEMO

KAKO DONIJETI ODLUKU O BUDUĆEM ZANIMANJU

Odluka o budućem zanimanju i smjeru školovanja nakon završenog srednjoškolskog obrazovanja može biti jako stresna. Stoga smo rubriku „Savjetujemo“ u ovom izdanju newslettera posvetili našim srednjoškolcima koji će se uskoro naći na raskršću i bit će neophodno da donesu odluku koja može biti presudna za njihovu budućnost.

Portal Studentski.hr nudi odlične savjete koji mogu biti od velike pomoći prilikom odabira budućeg zanimanja, a koje vam u ovom broju u cjelosti prenosimo.

Da biste odabrali buduće zanimanje, potrebno je učiniti nekoliko važnih koraka. Za početak, važno je definisati svoje interese i dobro se informisati. Iako na naše živote utječu brojne okolnosti u kojima se nalazimo, o nekim pitanjima sami odlučujemo. Kako će naša karijera izgledati, tiče se samo nas, a ne roditelja, prijatelja, starije braće, sestara, susjeda... Da bi prekretnice u kojima se profesionalno usmjeravaš prošle što bezbolnije, nudimo nekoliko savjeta.

1. DEFINIRAJ ŠTA TAČNO ŽELIŠ

Neizmjereno voliš matematiku, dobar si s brojevima i djecom, želiš biti profesor. Dobro se zapitaj kolika je ta ljubav i probaj se zamisliti u nizu znamenki za tridesetak godina. Važno je razlikovati prolazni hir od stvarnih želja. Pritom budi iskren sa sobom i provjeri koliko si zaista dobar na tom području. (Hoćeš li ikada moći uspostaviti autoritet nad učenicima i prenijeti im to svoje silno znanje?) Predoči si kakvu budućnost želiš.

Ukoliko težiš nekakvom elitnom životu, profesorska plaća neće udovoljiti tvojim apetitima. Teško je u tvojim godinama imati sasvim definiranu viziju budućnosti, ali izvuci barem svoje prioritete i djeluj u skladu s istima. Propitaj svoja glavna uvjerenja, pa ako ti je pravda uvijek na prvom mjestu, nikada nemoj, naprimjer, biti odvjetnik jer ćeš možda biti u poziciji kada ćeš morati braniti nekog koga ne smatraš nevinim.

4. DONESI ODLUKU

Prije samog kraja, postoji još nekoliko koraka koje možeš poduzeti. Pokušaj volontirati tamo gdje bi jednog dana htio raditi. Vidjet ćeš sličiti li to onome što si zamislio. Ohrabrit će te u samom procesu odlučivanja. Možeš pronaći stručnog mentora koji će te detaljnije provesti kroz posao i objektivno procijeniti jesi li adekvatan za određenu poziciju. Sve opcije provjeri kroz podudarnost sa životnim stilom kojeg vodiš. Kad to učiniš, na dobrom si putu.

Pred tobom je težak posao, ali se ne trebaš bojati. Uvijek postoji opcija mijenjanja odluke i ponovnog početka. Ne trebaš odustati od svojih želja, nego utvrditi da su to zaista tvoje prave želje.

(Studentski.hr)

2. INFORMIRAJ SE

Ko pita, taj ne skita – stara je dobra poslovice. Svaka informacija je dobrodošla. Što više znaš, lakše ćeš donijeti odluku. Neka zanimanja zahtijevaju dugotrajnu i mukotrpnu naobrazbu. Napori koji će te učiniti, npr. Hirurgom, vrlo su veliki, pa bi bilo glupo odvažiti se na njih ako taj posao ne ispunjava tvoje afinitete. Dugotrajno studiranje, specijalizacije i brojni tečajevi istovremeno znaju puno koštati pa provjeri može li ih budžet tvojih roditelja pokriti. Informacije traži iz prve ruke.

Drugim riječima, potraži savjete od onih koji imaju doticaja s tvojom sferom interesa i čije će informacije biti relevantne u praksi, a ne samo u teoriji.

3. NAPRAVI PLAN

Ne zanemari važnost svoje karijere, nego što prije počni djelovati da bi izvukao najbolje iz svojih mogućnosti i sposobnosti. Uvidi važnost fleksibilnosti. "Želiš biti politolog, ali od stotinjak diplomiranih godišnje u državi tržište apsorbira tek njih pedesetak." Razmisli o nečemu drugom što će te, također, ispunjavati, pripremi se na drugotrajnu potragu za poslom ili budi proketo dobar da te neki poslodavac zamijeti. Ukoliko to nije iznimno važno za tebe, bolje je da se prilagodiš i pristaneš na nešto srodno.

Ti i društvo imat ćete veće koristi od toga. Svakako postavi cilj. Pritom, imaj na umu da će se danas on razlikovati od onog za nekoliko godina. Šta god radio jednog dana, nešto ćeš morati žrtvovati. Neka odabrana karijera ne ugrožava ono što ti je temeljno. Ako želiš osnovati svoju porodicu i biti joj privržen, izbjegavaj zanimanja koja iziskuju brojna putovanja. Pomorci će propuštati praznike s najbližima, rođendane, prve korake svoje djece. Na koncu, napravi računicu (u kakvom god odnosu bio s matematikom). Dovest će te do neke spoznaje.

Fondacija Hastor i organizacija Pomoć djeci u Bosni i Hercegovini iz Holandije od 2007. godine organizuju svake godine odlazak oko 40 djece na odmor u Holandiju u trajanju od tri sedmice. Belma Gutlić i Amila Mekić su kao vrijedne studentice stipendistice Fondacije Hastor dobile mogućnost od Fondacije Hastor da ove 2018. godine prate 38 djece iz Sapne, Kalesije i Živinica na odmor u Holandiju u trajanju od tri sedmice. Ove godine, 9. juna u 11 sati, autobus je krenuo iz Kalesije za Holandiju sa 38 učenika. Belma i Amila su preuzele djecu od roditelja uz obećanje da će ih budno paziti i zdrave i vesele vratiti. S ručnim torbicama najosnovnijeg pribora, djeca su, ulazeći u autobus, mahala svojim roditeljima kao znak pozdrava.

Neka djeca su se smijala, a neka su plakala, kao i svaki rastanak. Proveli su nezaboravan 21 dan i 1. jula stigla su zdrava i vesela, bez ikakvih incidenata, u Kalesiju i ponovno u zagrljaj svojih roditelja. Vrijeme provedeno na odmoru proteklo je veoma brzo, ali ne uzalud. Kad su djeca odlazila, nosila su male ručne torbice s najosnovnijim stvarima, a kad su se vraćala, svako dijete je donijelo veliku putnu torbu, a neko i dvije velike torbe pune poklona za sebe, svoje roditelje i svoju braću i sestre, dobijene od porodica kod kojih su proveli vrijeme u Holandiji. Slično su prošle i pratiteljice djece.

Kad sam ponudio Belmi i Amili da ih prevezem do Sarajeva mojim autom, rekoše mi: "Učitelju Ramo, mi imamo toliko stvari da u vaše auto ne mogu stati stvari samo jedne od nas." Ako bismo znanje uporedili sa stvarima, onda bi razlika u donesenom u odnosu na poneseno znanje bila veća nego razlika u donesenim stvarima u odnosu na ponesene stvari. Djeca su upoznala dio običaja koji se uveliko razlikuje od njihovog. Razbila su strah od tuđine, shvatila su da mogu bez roditeljskog krila i naučila mnogo toga.

Kad se izgrli i izljubi s majkom i bratom, Esmi mi reče: "Učitelju Ramo, ja bih se sad vratila u Holandiju, jer mi je tako lijepo bilo kod Hellene. Bila sam poželjela majku i brata, ali bih se sad ovim autobusom vratila. Tako mi je bilo lijepo."

Dok Hamed uzima torbe da stavi u auto, Safet ga vuče za rukav i kaže: "Babo, babo, da vidiš koliko Simon ima krava. Ja sam ga pitao da mi dođemo i da mu pomažemo, a on je nešto rekao, samo ga ja nisam razumio. Ali mi je ovdje napisao na engleskom pa mi je učiteljica Belma prevela i piše: Doći ću ja kod

SAD BIH SE VRATILA!

vas 20. septembra ove godine." Tako radosno lice djeteta nisam odavno vidio.

Nisu samo Esmi i Safet pokazali veliku radost i sreću, nego baš svako dijete koje sam vidio u ovom kratkom susretu po dolasku autobusa do odlaska s roditeljima kući. Ta radost i taj osmijeh me prisiljavaju da i iduće godine učestvujem u odabiru djece za odlazak u Holandiju. Belma i Amila su pune utisaka, pune priča o doživljenom, kako s djecom, tako i s tamošnjim roditeljima. O svom boravku u Holandiji zatražile su vrijeme da na mjesečnom sastanku studenata stipendista Fondacije Hastor prenesu dio doživljaja prisutnim studentima. Belma je objašnjavala da su upoznale gradove Amsterdam, Volendam, Nimegen.

„Posebno mi je bila lijepa vožnja brodom kroz kroz Amsterdamske kanale, posjeta muzeju gdje smo i Amila i ja oduševljeno gledale Van Goghova djela.“ Amila tvrdi: „Ja sam engleski jezik naučila više za ovih dvadeset dana, nego za cijelu godinu na fakultetu. A posebno izdvajam doživljaj sa ljudima čija se kultura veoma razlikuje od naše, kao i pokazivanje dobrodošlice nama s kojima se prvi put susreću.“ Za cijelo vrijeme pričanja proživjelog na tom putu, utrkivale su se i Belma i Amila pokušavajući da što bolje dočaraju ljepote doživljenog i proživljenog, čime su htjele da pokažu koliko su stekle znanja za vrijeme boravka u Holandiji što s djecom koje su pratile, što s Holanđanima sa kojima su se tamo susretali, a bilo ih je mnogo. Na kraju su dodale da će se ponovo naći u Holandiji čim im se prva prilika ukaže.

Ramo Hastor

STALNI ČLAN FONDACIJE HASTOR

19.07.2018. odlučih da posjetim Šerifu Pašić i Nermu Šišić, koje su najavile volontiranje u zgradi Ekonomskog fakulteta u Zenici od 8 do 13 sati sa 5 srednjoškolaca. Kad se spremih da pođem, zamoli me snaha Jasmina da i ona pođe sa mnom da vidi šta se može vidjeti. Ispred zgrade fakulteta prozivam Šerifu koja mi se javi sa drugog sprata i vrlo brzo strča u hol fakulteta. Pozva nas na sprat u jednu učionicu. Ulazimo u prostranu učionicu u kojoj Nerma i srednjoškolci listaju knjigu „Uči, piši“, ispred njih je laptop, pripremljen link za gledanje emisije Centralnog dnevnika o Fondaciji Hastor, a na tabli program šta misle danas raditi s planom u koje vrijeme će raditi:

- **Uradi sam – bilten**
- **Video gostovanje na TV emisiji**
- **Važnost i moć obrazovanja**
- **Ko sam ja?**
- **„Uči, piši“, Ramo Hastor**
- **Pješaci poštuju prometne znakove i pravila u BiH**

Dok ja razgovaram sa studenticama o njihovim ispitima, sa srednjoškolcima o njihovim planovima šta dalje, u učionicu ulazi profesor Alem Merdić sa sokovima i kolačima u rukama. Vidno se iznenadi kad me ugleda, jer me nije očekivao.

Kaže: „Saznao sam da ovdje volontiraju stipendisti Fondacije Hastor, da su mentori studentice kojima

ja predajem, a kako je meni danas rođendan poželio sam da tu radost s njima podijelim.“

S pozdravom i čestitkama rođendana poklonih mu, kao dar povodom rođendana, moju knjigu „Uči, piši“. A onda sjedismo za sto da malo popričamo o Fondaciji Hastor. Jasmina i ja kao volonteri, Alem kao bivši stipendista, a sadašnji veliki prijatelj i član te studentice Nerma i Šerifa kao mentori, i naravno, tu su srednjoškolci, dakle, kompletna struktura Fondacije.

Alem reče da je namjerno došao da srednjoškolce upozna s mogućnošću upisa na fakultet i izbora samog fakulteta kao i da uputi studentice kako da se bolje pripreme, kako za polaganje ispita, tako i za održavanje volonterskih sati, rekavši: „Ja nisam više stipendista Fondacije Hastor, ali ću ostati stalni član ove fondacije.“

Kako su mentorice već odradile dio današnjeg programa, ostalo nam je dosta vremena da možemo pričati o načinu i mogućnostima kako poboljšati rad u Fondaciji. Šerifa se pohvali da je očistila drugu godinu što zasluži naše čestitke. Nerma se požali da su joj ostala tri ispita za septembar na šta je Alem i ja zamolismo da se potruži da ih položi, da ozbiljno shvati šta gubi ukoliko ne položi. Srednjoškolcima smo pojedinačno objašnjavali šta bi bilo bolje da studiraju i zašto. U tako vedrom raspoloženju i ne primijetismo kad radni dan prođe. Profesor Alem, mentorice i učenici ostadoše još da dovrše dio programa koji nije bio odrađen, a Jasmina i ja krenusmo za Vogošću.

Ramo Hastor

Na osnovu svoga rada, truda i doprinosa radu Fondacije Hastor, titula ovomjesečnog stipendiste mjeseca ide u ruke Željka Simeunića.

Željko Simeunić

Željko Simeunić rođen je 29. jula 1995. godine u Tesliću i ima 23 godine. Srednju školu završio je u Tesliću, gdje je dobio zvanje trgovca. Za vrijeme srednjoškolskog obrazovanja bio je odličan učenik i tako jedan od kandidata za učenika generacije. Na inicijativu profesora Alekse Radišića, koji mu je tada predavao Historiju, upisao je i četvrtu godinu i tako stekao zvanje trgovačkog tehničara. „Nakon završetka srednje škole, uz pomoć i podršku Fondacije Hastor, koja mi puno znači u mom napredovanju i svim uspjesima koje sam do sada ostvario i čiji ljudi meni predstavljaju uzor u mom radu, kao i uz podršku drugih ljudi, upisao sam Fakultet političkih nauka u Banjoj Luci. Ove akademske godine završavam drugu godinu studija na Odsjeku za socijalni rad“, kaže Željko. „Razlog zašto sam upisao ovaj fakultet jeste prije svega veliki stepen siromaštva koji kod nas postoji, gdje je nekim ljudima potrebna pomoć dobrih ljudi, pa sam zbog toga smatrao da treba da upišem tu humanu nauku, jer s pozicije socijalnog

radnika mogu da pomognem ljudima u prevazilaženju njihovih životnih poteškoća“, ističe Željko.

U slobodno vrijeme volontira u Općinskoj organizaciji slijepih i slabovidnih u Tesliću, čiji je član od 2011. godine. Pomaže slijepim i slabovidnim ljudima u prevazilaženju njihovih poteškoća, jer i sam ima problem s vidom, koji mu stvara određene prepreke u radu, ali ih uspješno prevazilazi. Također, u istoj organizaciji je i PR manager u sklopu projekta „Imamo pravo na rad, sport i kulturu“, koji finansira UNDP Bosne i Hercegovine.

Željкова slabovidnost nije ga spriječila da svoje fakultetske obaveze izvršava na vrijeme i da se nametne kao veoma dobar student koji ispite uvijek polaže u prvim rokovima, a u našoj Fondaciji istaknuo se kao veoma vrijedan stipendista i volonter što redovno dokazuje izvršavajući svoje obaveze na vrijeme, a svakako treba istaknuti i činjenicu da, iako živi u Tesliću, svakoga mjeseca dolazi na mjesečna druženja stipendista Fondacije Hastor u Sarajevo.

Bavi se i kuglanjem, gdje je osvojio bronzanu medalju za treće mjesto. Trenirao je košarku. Povremeno radi kao volonter u Udruženju distrofičara općine Teslić i kao član stručnog tima Udruženja za pomoć djeci s posebnim potrebama „Dobro srce“ u Tesliću. Jedan od hobija mu je pjevanje, koje ga zanima još iz djetinjstva, gdje je od malih nogu pokazivao talenat. „Moje aktivnosti u lokalnoj zajednici odnose se na pomaganje ljudima, ukoliko im je pomoć potrebna i volonterski rad i rad na projektima u Općinskoj organizaciji slijepih i slabovidnih u Tesliću. Također sam član mjesnog odbora u svojoj mjesnoj zajednici Čečava gdje se trudim da u saradnji s općinskom upravom pomognem svim ljudima kojima je pomoć potrebna“, ističe Željko. U budućnosti planira da upiše master studije na Fakultetu političkih nauka u Banjoj Luci. Također, želi mu je da bude kandidat za poslanika u Parlamentu Bosne i Hercegovine ili načelnik općine Teslić. Na taj način želi pomoći razvoju svoje lokalne zajednice, ali i države Bosne i Hercegovine.

Na samom kraju ovog razgovora, Željko poručuje stipendistima Fondacije Hastor da se što više trude, da pomažu ljudima kojima je pomoć potrebna, da budu uporni i uspješno prelaze sve prepreke, jer upornost, rad, trud i zalaganje se uvijek isplate.

Razim Medinić

Fotografije sa ljetnog raspusta u Holandiji

Na osnovu baze podataka, utvrđeno je da su stipendisti i volonteri Fondacije Hastor u proteklom mjesecu zabilježili 14670 volonterskih sati. Kao i do sada, najveći broj volonterskih sati ostvaren je na volonterskim sastancima naših stipendista – studenata, srednjoškolaca i osnovaca na 258 volonterskih radionica u 57 općina širom Bosne i Hercegovine. Ovoj velikoj brojci doprinosi i volonterski angažman naših studenata koji volontiraju u administraciji i redakciji Fondacije Hastor, kao i angažman stipendista koji rade na razvoju i održavanju aplikacije Fondacije Hastor i naše web stranice. Obavezna tema o kojoj su naši stipendisti diskutovali na svojim volonterskim druženjima proteklog mjeseca je „Samopouzdanje kao najjače oružje uspješnog čovjeka“. Pored obavezne teme, stipendisti su obrađivali i druge interesantne teme, a naši studenti su dio volonterskih sati odvojili kako bi pomogli mlađim stipendistima da što bolje savladaju školsko gradivo.

14670

VOLONTERSKIH
SATIVOLONTERSKIH
RADIONICA

258

57

OPĆINA

Neke od najzanimljivijih tema:

“

Odgoj djeteta i izgradnja lijepih osobina

Reciklirajmo zajedno, pretvaranje otpada u korisne svrhe

”

“

Prirodne
ljepote BiH

Fizička aktivnost i zdravlje

Bugojno moje ima puno da ispriča

Internet i njegova važnost u svakodnevnom životu modernog čovjeka

“

Kad počneš mijenjati sebe, onda počneš mijenjati i svijet

Sat književnosti

”

Poznavanje osnovnih saobraćajnih znakova u cilju zaštite i smanjenja nezgoda

”

Značaj književnosti i umjetnosti

Utjecaj roditelja na razvoj djeteta

“

Sedam svjetskih čuda

Umjetnost lijepog govora

”

Općine u kojima su u proteklom mjesecu održane volonterske radionice:

Nejla Dedić, Medresa „Osman ef. Redžović“, Visoko

FONDACIJA HASTOR

Bulevar Meše Selimovića 16, Sarajevo
033 774 789
033 774 823
fondacija@hastor.ba

REDAKCIJA

Džulisa Otuzbir
Razim Medinić
Belma Zukić
Amina Vatreš

Maida Husnić
Lejla Donlagić
Nirvana Žiško